

Sygn. akt I C 1630/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2023r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: Ewelina Kliber

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 lipca 2023r.

sprawy z powództwa **G. W. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) Sp. z o.o. z/s w R. (KRS (...))**

o nakazanie

1. nakazuje pozwanemu (...) Sp. z o.o. z/s w R. ażeby dokonał na rzecz powoda G. W. wymiany na wolne od wad obuwia m. (...) o indeksie (...)D.110,
2. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu tytułem zwrotu części nieuiszczonych wydatków od pozwanego (...) Sp. z o.o. z/s w R. kwotę 35,80zł (trzydzieści pięć złotych 80/100),
3. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z/s w R. na rzecz powoda G. W. kwotę 30,00zł (trzydzieści złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości w stosunku rocznym odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

sędzia Michał Włodarek

Sygn. akt I C 1630/22

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2022r. powód G. W. skierował w stosunku do pozwanego (...) Sp. z o.o. z/s w R. żądanie nakazania pozwanemu, aby dostarczył na swój koszt powodowi, w miejsce zakupionego przez powoda u pozwanego wolnego od wad obuwia m. (...) o indeksie (...)D.110, a ponadto zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż jest konsumentem w rozumieniu artykułu 22¹ kc, natomiast pozwany prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Sp. z o.o. z/s w R..

Powód w dniu 22 marca 2021r. zawarł z pozwanym umowę sprzedaży obuwia (...)D.110.

Zakupiony towar okazał się wadliwy. Powód złożył pozwanemu reklamację, której ten nie uwzględnił.

Zdaniem powoda zareklamowana wada jest wadą istotną uniemożliwiającą korzystanie z rzeczy i stwierdzoną przed upływem roku od wydania rzecz.

Jako podstawę prawną roszczenia powód oznaczył treść art. 556 § 1 in. kc.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. z/s w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwany podał, że przedmiotowe rzekome uszkodzenia obuwia, na które obecnie powołuje się powód nie są wadami istotnymi, jeśli faktycznie występują, to mają one charakter uszkodzeń eksploatacyjnych. Pozwany wskazał, że sposób wykonania obuwia i zastosowanych materiałów odpowiada normom przyjętym dla towaru tego rodzaju.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany (...) Sp. z o.o. z/s w R. jest przedsiębiorcą. Przedmiotem jego aktywności gospodarczej jest m.in. sprzedaż detaliczna odzieży i obuwia.

W ramach swojego przedsiębiorstwa pozwany w dniu 22 marca 2021r. sprzedał powodowi za cenę 249,99zł obuwie m. (...) o indeksie (...).D.110.

Sprzedany i dostarczony przez pozwanego towar posiadał wady fizyczne.

Powód złożył pozwanemu reklamacje z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej domagając się wymiany obuwia na nowe i niewadliwe na koszt pozwanego.

W odpowiedzi na to wezwanie pozwany złożył powodowi oświadczenie o odmowie uznania zgłaszanych roszczeń.

Przed skierowaniem sprawy na etap postępowania sądowego powód wszczął również procedurę przed Miejskim Rzecznikiem Konsumentów w K..

(opinia k. 5, wniosek konsumenta k. 6, faktura k. 7, odpis KRS k. 28,)

Dopuszczony w sprawie biegły w dziedzinie futrzarstwa, obuwnictwa i wyrobów skórzanych stwierdził, że przedmiotowe obuwie nie mogło być produktem pełnowartościowym, gdyż posiadało wady ukryte w trakcie zawarcia przez strony umowy sprzedaży, które to ujawniły się przed upływem 12 miesięcy od daty zakupu.

Ujawnione uszkodzenia obuwia nie są spowodowane niewłaściwym użytkowaniem czy brakiem właściwej konserwacji obuwia.

W opinii biegłego przyczyną powstania wady jest niska wytrzymałość skóry welurowej i materiałów wzmacniających, które w obuwiu sportowym powinny być bardziej wytrzymałe.

Struktura, materiały i technologia, które stosuje się do produkcji obuwia sportowego jest nieco odmienna niż w obuwiu codziennego użytku. Buty sportowe mają przeznaczenie do intensywniejszej pracy nóg. Biorąc pod uwagę, że stopa ma bardzo silną budowę, ponieważ na niej spoczywa cała masa ciała i masa dodatkowa, którą człowiek nosi przy chodzeniu czy bieganiu, a tym bardziej uprawiając sport, gdzie siły działające są o wyższym natężeniu.

Powstałe w przedmiotowym obuwiu uszkodzenia to wady technologiczno – materiałowe.

(opinia biegłego k. 49-53)

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 i § 2 kpc Sąd pominął wniosek dowodowy pełn. pozwanego zawarty w odpowiedzi na pozew o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków W. S. i M. G. albowiem okoliczności, na które depozycje mieliby złożyć wskazani świadkowie wymagały uzyskania wiadomości specjalnych.

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię sporządzoną przez biegłą w dziedzinie futrzarstwa, obuwnictwa i wyrobów skórzanych albowiem jest ona pełna, jasna, zrozumiała, wyczerpująca i kompleksowa oraz wewnętrznie spójna.

Biegła w opinii udzieliła odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegła w opinii przedstawiła metodę badawczą i materiał badawczy, na którym się oparła.

Wnioski końcowe opinii są zwarte i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłą badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Przedmiotowa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Odpowiedzialność sprzedawcy za wady z tytułu rękojmi ukształtowana jest na zasadzie ryzyka i sprowadza się do odpowiedzialności za skutek, polegający na istnieniu wady przedmiotu sprzedaży. Sprzedawcy nie zwalnia brak winy, ani też brak jego wiedzy o istnieniu wady. Z kolei to, czy kupujący mógł wadę zauważyć przy dochowaniu należytej staranności, czy powinien był wiedzieć o wadzie (czy mógł się o niej dowiedzieć przy dochowaniu należytej staranności) nie wyłącza odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi. Tylko wiedza kupującego o wadzie w chwili zawarcia umowy wyłącza tę odpowiedzialność (art. 557 § 1 kc).

Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową, tym samym okoliczność braku cech oznaczonych w umowie lub tych, jakie powinny wynikać z umowy, z ustalonych zwyczajów lub zasad współżycia społecznego.

Pojęcie wady fizycznej rzeczy należy rozumieć szeroko. W związku ze sformułowaniem art. 556 § 1 kc trzeba nawiązać do rozróżnienia między wartością użytkową i handlową rzeczy. Najczęściej wada fizyczna występuje w obu tych postaciach. Należy jednak podkreślić, że wystarczy, jeżeli wada fizyczna występuje tylko w jednej z nich.

Wada fizyczna występuje wtedy, gdy wartość lub użyteczność rzeczy została zmniejszona, biorąc pod uwagę cel oznaczony w umowie, albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jak również, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, lub rzecz została kupującemu wydana w stanie niezpełnym. Decyduje zatem kryterium funkcjonalne, obejmujące przeznaczenie rzeczy i jej użyteczność, a nie kryterium normatywno-techniczne.

Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić. Obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet – czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Z takiego charakteru tej odpowiedzialności wynika w sposób oczywisty ten praktyczny wniosek, że w interesie sprzedawcy leży staranne badanie jakości towarów, które sam nabywa w celu odsprzedaży, to bowiem pozwala mu zmniejszyć ryzyko, jakie wiąże się ze sprzedażą towarów wadliwych.

Zgodnie z art. 556 § 1 kc sprzedawca jest odpowiedzialny wobec kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę polegającą m. in. na braku „właściwości, o których istnieniu (sprzedający) zapewnił kupującego”. Zapewnienie o właściwościach rzeczy sprzedanej w rozumieniu cyt. przepisu może mieć różną treść. Można je rozumieć jako poinformowanie kupującego o pewnych stałych cechach rzeczy (towaru), niezależnie od sposobu ich (jego) użycia w dalszym procesie

produkcyjnym. Można by tu mówić o zapewnieniu o charakterze ogólnym. Zapewnienie mogłoby odnosić się też do pewnych funkcjonalnych właściwości sprzedanej rzeczy w związku z określoną sferą wiadomego sprzedającemu sposobu zastosowania rzeczy przez kupującego (np. w razie komponowania jej z innymi rzeczami w określonym procesie technologicznym). Rzecz jasna w praktyce handlowej bardziej typowa jest pierwsza postać zapewnienia (o charakterze ogólnym), nie wyklucza to jednak zapewnień dalej idących, obejmujących również funkcjonalne (techniczne) właściwości rzeczy w ramach określonych procesów technologicznych.

Zapewnienie o właściwościach sprzedanej rzeczy w rozumieniu art. 556 § 1 kc może mieć charakter odpowiedniej informacji dotyczącej rzeczy dokonywanej w chwili zawierania umowy sprzedaży. Może też być powiązane z określoną postacią aktywności handlowej sprzedającego (tzw. zapewnienie czynne).

Rzecz sprzedana kupującemu może być towarem niewadliwym (pełnowartościowym) z punktu widzenia jej podstawowych właściwości użytkowych. Jeżeli sprzedający zapewnia o dalszych jeszcze właściwościach takiej rzeczy, to musi się liczyć z konsekwencjami niepowodzenia takich zapewnień w sferze odpowiedniego konstruowania fizycznej wady rzeczy w rozumieniu art. 556 § 1 kc. Treść i zakres omawianych zapewnień sprzedającego determinuje oczywiście także jego ryzyko kontraktowe, ale zależą one zawsze od woli zbywcy rzeczy – por. wyrok SN z dnia 9 marca 2006r. w sprawie o sygn. akt I CSK 147/05, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 20 maja 1997r. w sprawie o sygn. akt II CKN 115/97, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 27 listopada 2003r. w sprawie o sygn. akt I CK 267/02, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt I CK 568/04, opubl. Legalis, wyrok SA w Katowicach z dnia 8 grudnia 1998r. w sprawie o sygn. akt I ACa 473/98, opubl. Legalis, wyrok SA w Katowicach z dnia 3 lipca 2008r. w sprawie o sygn. akt V ACa 239/08, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 18 listopada 2003r. w sprawie o sygn. akt II CK 201/02, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 10 grudnia 2015r. w sprawie o sygn. akt VCSK 210/15, opubl. Legalis.

Przepis art. 471 kc zawiera natomiast domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Oznacza to, że obowiązkiem dowodowym strony wywodzącej swoje uprawnienia z art. 471 kc jest wykazanie, że nastąpiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania i że spowodowało ono – w ramach adekwatnego związku przyczynowego - szkodę, która powinna zostać naprawiona. Odpowiedzialność dłużnika w takim wypadku jest objęta domniemaniem, wobec czego dłużnik chcąc się od tej odpowiedzialności uwolnić, musi dowieść, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi – por. wyrok SN z dnia 10 stycznia 2014r. w sprawie o sygn. akt I CSK 182/13, opubl. Legalis.

W świetle niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że powód spełnia kryteria konsumenta w rozumieniu art. 22¹ kc, a wobec tego, to korzystał on z domniemania wynikającego z art. 556² kc.

Szkoda majątkowa pozostaje w warunkach niniejszej sprawy w normalnym związku przyczynowym z przesłankami powodującymi wadliwość sprzedanej przez pozwanego powodowi rzeczy w rozumieniu art. 361 § 1 kc.

Konstatując należy stwierdzić, iż w warunkach przedmiotowej sprawy ustalony przez Sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że strony w ramach działalności gospodarczej przedsiębiorstwa pozwanego zawarły ważną i skuteczną umowę sprzedaży w rozumieniu art. 535 i n. kc, że pomiędzy zachowaniem pozwanego a szkodą powoda zachodzi adekwatny związek przyczynowy, który jest nie tylko przesłanką odpowiedzialności za szkodę, ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności, a ponadto powstała na mieniu powoda szkoda jest normalnym, typowym następstwem zachowania pozwanego w prezentowanym przez strony układzie sytuacyjnym składającym się na zachowania podmiotów uczestniczących w zdarzeniu i ich wpływu na zakres powstałych skutków.

W świetle ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie ma podstaw do stwierdzenia na podstawie art. 362 kc przyczynienia się powoda do powstania szkody i jej rozmiarów.

Zatem ustalony przez Sąd stan faktyczny prowadzi do wniosku, że zakupione przez powoda u pozwanego w dniu 22 marca 2021r. obuwie posiada wadę fizyczną w rozumieniu art. 556¹ § 1 pkt 1 kc.

Ustalony przez Sąd stan faktyczny, przy uwzględnieniu pozyskanych procesowo wiadomości specjalnych, pozwala na stwierdzenie, że rzecz sprzedana powodowi była w chwili sprzedaży niezgodna z umową, ponieważ nie posiadała właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na swoje przeznaczenie.

O takiej konkluzji przesądza materiał dowodowy zebrany w sprawie, a w szczególności sporządzona przez biegłego sądowego opinia, która w sposób kategoryczny i jednoznaczny przesądziła, że produkt pochodzący od pozwanego posiada wady fizyczne.

W przypadku wadliwości towaru kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny lub odstąpieniu od umowy (art. 560 kc). Może też zgodnie z art. 561 kc żądać wymiany towaru na nowy.

Żądanie swoje powód określił w pozwie – wynika z niego, iż powód żąda wymiany towaru na nowy; powód nie zgłosił natomiast żądania zwrotu ceny ani jej obniżenia.

Ponieważ towar zakupiony przez powoda okazał się wadliwy, zatem na podstawie art. 561 kc, Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Obowiązkiem pozwanego było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu nie sprostał.

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 kpc oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2023.1144 – t.j. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

sędzia Michał Włodarek